

Conny Schiere

Tijd nodig

“Er is in groen onderwijs nog een hoop winst te boeken”, denkt Bindraban. En het gaat niet allemaal 1-2-3. “Bij Wellant in Rijswijk ben ik twee keer bij een open dag betrokken geweest”, vertelt hij. “De vraag was hoe je doelgroepen beter kunt benaderen. Er is van alles geprobeerd in groep 8, maar je ziet dat er bij andere culturen bijna geen aandacht voor groen onderwijs is. Je kunt het zichtbaar maken en ze komen dan misschien nog wel kijken, maar er zijn vervolgens toch maar weinig inschrijvingen. Het heeft tijd nodig.” Maar niet stoppen, waarschuwt hij. “Je moet wel doorgaan.” ■

Wat kunnen de leden van de Focusgroep voor u doen?

- > helpen bij denken over werving, wervingsactiviteiten, andere kanalen, beelden;
- > onderzoeksvragen stellen bij hun achterban, bijvoorbeeld over bekendheid en beeld van groen onderwijs;
- > optreden als gastdocent en leerlingen vertellen over diversiteit en hun achterban;
- > als klankbord fungeren, bijvoorbeeld voor een vraag zoals: als je onze school binnenloopt op een open dag, hoe ervaar je dat dan? Wat kan beter?

column

kaka-iigee

Esther is programmamanager van Kies Kleur in Groen en woont in Wageningen.

Generatieverwarring

Regelmatig komt er een collega op kantoor melden: ‘ ik stop met werken’. Meestal vraag ik dan verrast: ‘Waarom?’ Dat zo iemand 65 wordt is niet te zien. Allerlei opties schieten op zo’n moment door me heen. Dat hij een loterij heeft gewonnen. Na een enorme ruzie heeft geroepen ‘mij zien jullie niet meer!’ Maar nooit dat zo iemand met pensioen gaat.

Leeftijden, ik zeg u eerlijk, ik ben de weg kwijt. Oma’s zitten massaal op Facebook, 20-jarigen draaien de muziek uit mijn jeugd. Vorig weekend trad Cheb Khaled op in Amsterdam. ‘The King of Raï’. De Algerijn is nog niet aan zijn pensioen toe maar toch al 40 jaar in het vak. Het enige Frans wat mijn pleegzoon ooit heeft opgedaan is van het meezingen met Cheb. Aïcha Aïcha, écoute-moi. Een leuk uitje voor hem (16) en mij (44) samen, dacht ik. Ik verzamelde nog meer fans: een vriendin van bijna 50, een vriend van 30. Allemaal gek op Cheb.

De club waar Khaled zou optreden, bleek nogal een bijzondere visie op concerten te hebben. En een probleem met groepen jonge jongens die niet met alcohol overweg kunnen. Cheb zou pas na middernacht zingen. Entree boven de 21. Er werd geen alcohol geschonken.

Ineens ging leeftijd tellen. Mijn pleegzoon bleek te jong om binnen te komen. Ik voelde me te oud om tot diep in de nacht in een club te hangen, in een permanente dreiging van knokpartijtjes. Zonder één wijntje ook nog. De vriendin maakte zich zorgen dat we voor Patricia Paays zouden worden aangezien, als dames van middelbare leeftijd met twee knappe jonge jongens aan onze zijde. Dat gaf de doorslag. We belden op. We mochten de kaartjes teruggeven.

In plaats daarvan gingen we heerlijk uit in een club in Amsterdam die na het diner de tent even ombouwt, zodat er gedanst kan worden. Mijn pleegzoon had de locatie uitgekozen. Ik zag mensen van alle leeftijden. Elk van ons kon met bijna alle liedjes meezingen. ‘Let the sun shine...’. We hadden een topavond. Op weg naar huis vroeg ik me af, of er eigenlijk ook nadelen kleven aan generatieverwarring. Uitgaan wordt er in elk geval een stuk relaxter van.

Esther Wouters